

TURCZI ISTVÁN

Azrael

NINCS SZEBB AZ ÚT ELŐTTI PILLANATNÁL
(részlet)

Azért ez nem semmi.

Volt órája, tudhatta volna a pontos időt, hogy amikor majd visszaidézi magának ezt a különös, egyszerre éteri és mégis gyantaillatúan reális nyári délutánt, legyen a pillanatot kézzelfoghatóan igazoló fogódzója, de nem az érdekelte.

Régen mindig úgy kezdte a naplóját, hogy szép akkurátusan odaírta a vonalas spirálfüzet bal felső sarkába, milyen nap, hány óra, csak azután kezdett el írni.

Volt úgy, hogy a névnapokról sem feledkezett meg. Nagyanyjától tanult gömbölyű, nyomtatott betűkkel odavéste a dátum alá, és ha olyan név került a papírra, akinek viselője ismerőse, pajtása volt, fület rajzolt mellé, nehogy elfelejtse megrágnatni, ha összefutnak.

Később ritkulni kezdtek a bejegyzések, s még az érettségi előtt abbamaradt a naplóírás. Talán az edzések miatt, vagy a szerelem bolygatta meg amúgy is megbolydult napjait. Talán még korai volt úgy éreznie, hogy része az emberiségnek, ezért ítélte enyészetre legféltettebb titkait.

A kétely nem kedvez a romantikának.

Becsukta a szemét, ösztönösen félrefordította a fejét és elmosolyodott. Úgy érezte, konzerválnia kell érzékeiben az elébe táruló látványt. Majd lassan kidugta fejét a bokrok fedezéke mögül, s miközben továbbra is zárva tartotta a szemét, mosolyának másik felét megpörkölte a hirtelen rázúduló napfény.

Milyen szép ez az ország, gondolta, amikor másfél órával korábban leszállt a vonatról, és körüljártatta tekintetét a pályaudvart körülölelő, túlzás nélkül festőinek nevezhető völgykatlan alsó végében.

Könnyűnek érezte magát, és abban az értelemben az is volt, hogy alig maradt valami pénz a zsebében, és félig nyitott sporttáskájában néhány nagy gonddal összehajtogatott pólón, két vászon bermudanadrágon, egy szürke esődzsekin, pár alsóneműn, a tisztálkodási szereit tartalmazó neszesszeren és két könyvön kívül nem volt semmi. Azért nem egészen: lapult ott még egy apró ajándék, a nővérének szánta, négyszög alakú, bársonybevonatú kis ékszeres szelence, gondosan becsomagolva és mohazöld szalaggal átkötve.

Minden rendben lesz, mondogatta egy hang belülről, amikor hosszú utánjárást követően végre talált mohazöld szalagot. Mégsem vihet neki ajándékot ennyi idő

után akármilyen színű szalaggal átkötve. A nővére kedvenc színe, így mondta neki, a majd öt évvel fiatalabb kisleány azelőtt, a kedvenc színem a mohazöld, mert olyan puha és mély, mint a szemed. Egészen így mondta.

Érezte, amint halántékán lüktetni kezd az ér. Szabad kezével megtörölte a homlokát, olyan mozdulattal, mint a palatáblát szokás, ha nem szeretnék, hogy más is elolvassa, mi volt ráírva előtte.

Ő felfedezni szeretett, nem emlékezni.

Elméletileg végtelen számú lehetőség állt előtte, hogy merre induljon, esetleg ne induljon semerre, amíg nem kérdezte meg a sárga téglapülete hűvösében egykedvűen gubbasztó baktert, hol a legtöbb a látnivaló, merre célszerű, melyik a legrövidebb, ám ő gyorsan döntött.

A váratlanul jóindulatú táj családias érzésekkel töltötte el. Mint régen, otthon. Megy, amerre a lába viszi. Amerre a tenyere fordul, vagy az orra nyúlik. Orrból bőven jutott neki, nem hagyhatta hát számításon kívül.

Kifigyelte, hogy az egyik felfelé vezető, jócskán kitaposott turistaösvény közelében az erdő, akár egy nagy zöld lengőajtó, időnként szétnyílik, hívogatón megmutatja, sőt kelletti magát, majd mintha illetéktelenek számára tilos volna a bejárás, diszkrétén suhogva összezárul. Ezen indult el felfelé.

Nemrég még romokban volt az egója.

Arra vágyott, bárcsak láthatatlan lenne, hogy eltűnhessen a saját életéből, el a balfenek, melegebb égtájr, így mondta magának, ahol békében, zavartalanul elgondolkozhat a hogyan tovább lelkét és ismereteit furdaló nagy kérdésein.

Ebben a korban nem ritka az ilyesmi.

Csalódások egész láncolata érte, ne legyünk igazságtalanok hozzá, nála idősebb és kevésbé érzékeny fiatalok is padlót fogtak volna a misztikus rendben sorjázó, egymást tetéző kalamitások súlya alatt.

Az év elején meglopták. Az egyik edzés végén, miután felöltözött, vette észre, hogy eltűnt a pénztárcája azzal a pénzzel, amit nagyanyjától kapott aznap ebédkor, hogy megvehesse a régen áhított mp3 lejátszót. Bárki más a társaira gyanakodott volna, akik tudták, miért volt olyan kitörően jókedvű, és hová készült edzés után. Ő, aki mindig kész volt rá, hogy mindenét odaadja másoknak, lehajtott fejjel, értetlenül bámult maga elé, és azt hajtogatta, hogy biztosan elhagyta valahol az utcán vagy a buszon. Úgy hatott, mintha önmaga előtt szégyellné, amiért az ő pénztárcája tűnt el, és ezzel kellemetlenséget okozott a többieknek.

Volt egy lány, sudár vidéki virágszál, apró, világító szeplőkkel és okosan fénylő, mandulavágású szemekkel. Kettővel járt lejjebb, de ugyanazt olvasta, amit a negyedikese, progresszív zenét hallgatott, és filmklubba járt. Ráadásul úgy csókolta, hogy a fiú hajhagymái belebizseregtek, és a szájpaddalán napokig ott cirkált fürge, akaratos nyelvének savanyúcukorka íze. Meg akarta volna tartani, hogy ő is pátyolgathasson valakit, még ha nem is szorult rá. Olyan önjáró kis lény volt, örökké szervezkedő, gyors eszű és talpraesett, a fiúk elnevezték Rakétának. Amikor egy füstös,

kellemetlen februári reggelen Rakéta azzal adta oda neki az ezüstpapírba csomagolt kétszemélyes tízóraiját, hogy egye meg mind, mert ha üres gyomorral fogadja azt a hírt, hogy márciustól külföldön folytatja a középiskolát az apja diplomáciai küldetése miatt, akkor el fog ájulni, és azt nem szeretné. Így lótték ki Rakétát egy számára távoli és elérhetetlen bolygóra, mielőtt közös föld körüli pályára kerülhetek volna.

A bizonytalan jövő, akár egy nyugtalanító érzés, úgy lebegett szomorú szemei előtt.

Készült az érettségire, összeszorított foggal gyürkőzött neki a matek korrepetációs feladatoknak, heti egy edzést kihagyott, csakhogy irodalomból behozza a kötelező olvasmányok terén az évek során felgyülemlett elmaradásait. És néha megállt a tóparton, figyelte a tavasz mind egyértelműbb jeleit, megtapogatta a fák rügyeit, beleszagolt a fűbe, szemével hosszan követte a vízimadarak mozgásirányát fenn a kék foltos, rohanó égen.

Azzal vigasztalta magát, hogy most kell belehúznia, később azután már lazíthat.

Lesz ez még így se, mondogatta, és magában mosolygott, ahogy szokta.

Már bízni kezdett a saját erejében és kitartásában, amikor oda kapott kíméletlen ütést, ahol a legjobban tud fájni. A szívére.

Elveszítette a nagyanyját.

Nem úgy, ahogy a pénztárcát, Rakétát, vagy a tizenhatodik születésnapjára kapott ékszeretknőst, Tódort.

Nagyon nem úgy.

Ezekről tudta, hogy valahol, a valóságnak egy másik kiszemelt szegletében, valakinek a tenyerében, a zsebében, az ölében, bárhol, léteznek tovább.

Inkább úgy, ahogy a gyermekkorát hagyja maga mögött, ahogy a mesékbe vetett hitét veszíti el az ember.

A pillanat áramütésénél, a szakadékként előtte tátongó felismerés retteneténél mélyebb és fájdalmasabb a hiányt lassan, hitetlenkedve felfogó tudat, amely ettől akár a bunker, tömör lesz, süket és visszhangtalan. És az egymásnak rendelt emberek tarka, természetes képzeleinek helyét egyszerre elfoglalja a régi szavakat, és megbízható gesztusokat egyenként felmorzsoló üresség.

Menten megfullad, úgy érezte.

Ahogy ott állt a ravatalozóban, és szemét szinte dühösen belefúrta abba a korporsó tetejére helyezett, sárga virágkoszorúval kihangsúlyozott, keret nélküli fényképbe, amelyről nagyanyja mindent tudó és mindent megbocsátó, finoman barázdált, kerek arca mosolygott vissza rá.

Úgy állt ott, mintha máshol lenne, valaki másnak a későbbi, de indulatok nélkül később sem mesélhető történetében. Képtelen volt mozdulni, lélegezni, akárha homokba ásták volna arccal a hangyák vonulási iránya felé, és vicsorogva várta a véget. Amely el is jött, a gyermekkor vége.

Ezektől a gondolatoktól, tudta, valamiképp meg kellene szabadulnia legalább ma, most, amikor a könnyű páratól lüktető, álmatag dombok egymáshoz simultak, és a fenyők tűhegyén lángolt a napsütés.

A gyanta erős illata szinte összeragasztotta a száját.

Szomjas vagyok, gondolta.

A szomjúság ebben a hőségben fokozza az érzékenységet, és egy hosszú másodpercig úgy érezte, mintha megfosztaná realitásérzékétől is.

Körülnézett.

Nagy zöld mozi.

Lomha, zizegő szél, madárhangok, aláfestő tájzene mindenfelől. Akár egy rényben.

De merre menjen tovább.

Azt követően, hogy a szülei a nyár vége előtt az iskolai beiratkozás miatt elvitték a nagyanyjától, az lett az egyik kedvenc foglalatossága, hogy elveszett. Szinte minden hónapban kieszelt valami trükköt, hiába keresték a napköziben, a sportdélutánon, a természetismereti szakkörben, vagy abban a buszmegállóban a Bátky-saroknál, ahonnan délutánonként felbukkant a norvégmintás, bojtos sapkájában, kanári-sárga iskolatáskával a kissé előrehajló, csontos gyerekvállán. Azt játszotta, hogy láthatatlanná vált, legalább az undok nagyok számára. Felszívódott, átváltozott tófenéki manóvá, és senkit nem engedett be a rejtekhelyül szolgáló új világába.

Utólag visszagondolva, és sokszor visszagondolt utólag, nem annyira menekülésféle volt ez, mint játék. Kölsön kenyér, amiről úgy vélte, visszajár. A sok reguláért, amit kapott a szüleitől, az iskolában, mindenhol, amerre csak felnőttek kuszáltak össze gondosan eltervezett kis partizánakcióit.

Az egész égboltot egyetlen kromatikus színskála uralta az acélszürke és a tengerkék összeakaszkodó árnyalataiban.

Tágra nyílt szemmel bámult felfelé, mintha onnan várna útmutatást, mintha a helyes irányt a különböző szögben felcsillanó fények rejtjelezéséből olvashatná ki.

Az erős, kora délutáni napsugár az egyik pillanatban szinte rárontott, és győző homlokára vöröses hóbélyegeket nyomott, majd mire hátralépett volna, hogy árnyékmenedéket találjon, a sugarak már távoli fenyők sötétjébe olvadva utaztak tovább a dombok izzadt hátát párálló, langy levegővel hűsítő széllel.

Azrael az isten is csodálkozásra teremtette.

Egy darabig még utat tört magának a fák és az egyre sűrűsödő bokrok között a völgykaréj felső végéig, ott azonban ismét elbizonytalanodott.

De jó, hogy nem este érkezett ide.

Megállt.

Ha most hagyjuk, hogy a tájékozódást megkönnyítendő egy helyben álljon, megigazítsa a saruját, majd beletúrjon a sporttáskába, és olyan mozdulatokkal keresgéljen, mint aki biztos benne, nem fogja megtalálni, amit keres, akkor kihasználhatjuk az alkalmat, hogy jobban szemügyre vegyük őt.

Magasra nőtt fiatalember volt, gótikusan elnyújtott, világosbarna testét vékony csíkokra szabdalta a fák lombjai közt áttörő napfény. Meglehetősen széles váll, amit még jobban kihangsúlyozott keskeny csípője.

Az utóbbi hónapokban három kilót fogyott, ha lehet hinni a szobamérlegnek.

Hosszú, csontos végtagjaival gazdaságosan bánt. A végletekig leegyszerűsített, szinte szögletes mozdulatokat használt, fürgén és hajlékonyan mozgott, mintha kí-mélni akarná magát minden fölöslegesen megterhelő elrugaszkodástól.

Az a típus, aki alig gesztikulál, és helyváltoztatáskor sohasem sebzi meg a tárgyakat.

Aki, a vele egykorúakkal ellentétben, kevéssé figyel ugyan a saját testét, de tisztában van annak képességeivel.

Nézzünk rá közelebről is: csigás, dús, gesztenyebarna hajzat, fénylő, tiszta homlok, lányosan nagy és kerek zöld szem, akkora szempillával, hogy fekete pillangónak lehetett nézni, ha meglebbentette. Lefelé görbülő hosszú orrát, nehogy önállóítsa magát, a szájzugáig lefutó két lankás árok fogta össze.

Görögös arcél, mondta neki egy azonosítatlan lányszemély a diszkó vakító ezüstben forgó gömbje alatt, ahová idén egyszer ment el az osztálytársak unszolására. De nem tudta megmondani, pontosan merre is van Görögország, ezért a lökdösődő tömegben nehezen indult párbeszéd hamar és végérvényesen meg is szakadt közöttük.

Amikor leszállt a vonatról, és először felnézett a kristályos, tömött, szikrázó égre, tudata peremén rögzítette, hogy úti célját a völgykatlan felső végében, a napkorongtól távolodva, keleti irányban találja meg. Egész úton ehhez tartotta magát. Azt nem mondhatjuk, hogy egyetlen pillanatra is eltévedt volna, hiszen mindvégig nyitva volt számára a lehetőség, hogy rátérjen a táblákkal jelzett turistaösvényre. De ezt megalkuvónak találta volna.

Ne a legkisebb ellenállás irányába menj, a fülében zúgott, mintha a fák adnák egymásnak tovább, nagyanyja oly sokszor elismételt intelme.

Hideg, téli estéken, miután becipelte a fészerben odakészített, apróra vágott tűzifát, és jól bedurrantottak, így mondták, bedurrantottak a tisztaszoba kultikus cserépkályhájába, egy régi sámli ülve lélegzetét visszafajtván hallgatta csodálatosan egyszerű, csodálatos, mert egyszerű történeteit jóról, rosszról, életről, szépségről. Halálról nem esett szó közöttük.

Tőle hallotta először a neve jelentését.

Akit az Isten megsegít.

Egyszer, egyetlenegyszer valami halál angyaláról is mesélt neki, de nem igazán értette. És meg is lepte, hogy ilyesmi szóba került. Az évek során automatikusan kitörölt az emlékezetéből, csak a temetés utáni napokban, amikor a kihűlt cserépkályha előtt egyedül üldögélve válogatta a régi fényképeket, olvasgatta a feljegyzéseket, akkor jutott eszébe ugyanolyan automatikusan ez a halál angyala dolog.

Megfogadta magának, hogy utánaolvas, de az egyetemi felvételi miatt az is elmaradt.

Akit az Isten megsegített, gondolta, és határozottan elindult egy irányba. Amerre a völgykaréj kiszélesedett, és érzékelhetően úgy folytatódott, mintha egy nagy, sík, gyönyörű fákkal övezett magaslati futballpálya szélére ért volna.

Felsóhajtott.

Az erdőség hatalmas csöndje annyira felerősítette ezt a megkönnyebbült, mélyről jövő, artikulálatlan hangsort, hogy azt érezhette, nem ő, hanem egy mafla erdőlakó óriás sóhajtását visszhangozzák a hópárában úszó közeli dombok.

Nevetni kezdett, közben azt figyelte, vajon visszahallja-e a saját nevetését.

Mindig talált okot a vidámságra.

Természeténél fogva ilyen volt, ami rossz történt vele, abból is inkább erőt merített.

Ha a nagyanyja látná, biztosan büszke lenne rá emiatt, gondolta, és nevetett volna tovább, ám indiánkönyveken élesített fülével addig nem tapasztalt zajra lett figyelmes.

Becsukta a szemét, és félrefordította a fejét, hogy könnyebben azonosíthassa a viszonylag közletről érkező zajt.

De nem ismétlődött meg. Csak az erdők hatalmas csöndjét hallotta megint, a maguk monumentális állandóságában.

Talán a tisztásról jobban hallani, összegezte benyomásait, és hosszan előre dőlve, egész testében megnyúlva kidugta a fejét a bokrok széles hangfogó sávja mögül.

Továbbra is csukva tartotta a szemét, így kényszerítette önmagát hallása maximális élesítésére.

A mozdulatsor végén még mindig ott bújkált egy ösztönös mosolyféle az arcán, ami a korábbi nevetéséből maradt meg.

Arra azonban aligha számíthatott, hogy teleszkópszerűen előbukkanó fejét szinte ugyanabban a pillanatban telibe találja a fák lombjai közt magának agresszíven utat törő napsugár.

Mintha túl sok lenne a levegője, nagyot fújtatott, miközben lassan és óvatosan, mint egy csodákat rejtő szelencét, felnyitotta a szemét.

Amit látott, megdobbantotta a szívét.

A terebélyes fák ölelésében, mintegy saját méltósága óvott rejtekében, az idegen tekintet számára jóformán észrevehetetlenül egy pompás kastély tűnt fel az erdő-sáv szélétől alig kétszáz méternyire.

A Kővár, motyogta tagoltan.

Hát idetalált.

Meglepetten csettintett, azért ez nem semmi, nem gondolta volna, hogy ilyen régényesen szép. Ilyen romantikus. Ilyen tökéletes. Első látásra ennyire megfelel a lelkiállapotának.

Szűgyenkezett a saját menekülési ösztöne miatt.

Kétszer is későbbre halasztotta az érkezését. Nem volt rá igazi oka, magyarázatot sem talált. Ha legalább magának meg tudta volna fejteni a rejtvényt, a tudattalan ódzkodása mélyén meghúzódó, majd felszakadó belső gát valódi természetét, de nem. Végül a recepciót hívta fel azzal, hogy melyik napon érkezik. És kérte, hogy ne küldjenek ki senkit elé, odatalál ő anélkül is.

Ránézett az órájára, de a mozdulat hanyag automatizmusa elfeledtette vele a pontos időt. Csak a szemközti dombok felől egyenletes áramokban érkező hűsítő gyantaillat ragadt meg az orrában.

Az ember mindig másra készül, mint ami bekövetkezik.

Mi volt ez, kérdezte szinte hangosan, amikor az előbb hallott zajt vélte megismétlődni, ám közelebről és valamelyest azonosíthatóan.

Roppanás és szuszogás, gondolta, mint amikor egy ismerős terepen közlekedő láb váratlanul és akarata ellenére mélyebb talajra téved, megbillen a puha lépések ritmikája, és még mielőtt ismét egyensúlyba hozná, egy fűben megbúvó elszáradt faágra tapos.

De a szuszogást nem tudta mire vélni. Nem emberi szuszogást gyanított, amit alátámasztott az is, hogy nagyon letről, a roppanás magasságából hallotta.

A következőnek megélt pillanat végérvényesen megakasztotta abban, hogy tovább lamentáljon.

A meglepetéstől hangosan felkiáltott, és sporttáskáját önkéntelen, védekező mozdulattal maga elé hajította.

A hosszú pórázon vezetett állat ugrás közben irányt változtatott, és győzedelmes hörgéssel a vászontáskára vetette magát.

Megáll. Nyugszik.

A másodperc törtrésze alatt nehéz lett volna eldönteni, kinek szólt a parancs.

Mire az eb szájában a zsákmánnyal, két mellső lábát a táskáé felületéről szófogadón visszahúzta, a fiú már a saját izzadtságába fagyva, dermedten állt. Várta a végítéletet, vagy a nem lehetett tudni, mit.

Jó kutya. Okos kutya.

Ha Azrael abban az állapotban lett volna, hogy valamelyest felmérje, ezt a közép-termetűnél nagyobb, rövidszőrű, feltűnően jól izmolt, erőt sugárzó, fiatal pitbull terriert az ő torkánál jobban érdekelte a játékszernek tekintett vászontáska módszeres széttépése, akkor talán ő is megállj parancsolt volna vére eszeveszett lükte-tésének. De ő csak azt érezte, hogy kirohan fejéből a vér, mintha lyukat fúrt volna benne a réműlet, és összeszűkülő szemét mereven a kutya mögül előlépő férfira szegezve, falfehéren állt.

Félted a tyúkszaros életed, kérdezte az idegen, és egy félmosollyal kísért, megvető fintorba rándult a képe.

Azrael óvatosan megmozdult.

Kavicsot hallott csikorogni a lába alatt, pedig csak a fogai voltak.

Amíg összeszedi magát, érdemes röpke pillantást vetni a harci kutya magabiztos gazdájára.

Kigyúrt emberfő volt, de a jobbik fajtából, ami esetünkben azt jelenti, hogy általában addig gyötörte az agyát, mit is kéne mondania, amíg tudata megmaradt morzsáiból nem söpört össze egy épkezláb mondatra valót. És ha már eljutott az első mondatig, nekirugaszkodott, és meg sem állt a másodikig. Tovább csak igen ritkán merészkedett.

Az ő igazi erőssége nem a fogalmazás volt. Az ő igazi erőssége az ereje volt. A konditerem volt az ő egyeteme, ahová viszont olyan régóta járt már, hogy a doktori címet is kiérdemelte volna, ha a power lifting szakon osztanának olyasmit.

A tekintélyt parancsoló alkati összképen azonban sokat rontott ruházata. Halványkék-fehér hosszanti csíkos, combközépig érő futballmezében, amelynek elején a Maradona forever, utólag rávasalt felirat díszelgett, hátán pedig egy nagy fekete tízes szám, inkább tűnt elmehúnyt focirajongónak, mint felelős beosztású őrzővé-dőnek.

Mélyre szorult, apró szeme körbejárt, van-e itt valaki rajtuk kívül.

Mit keresel itt, szája késpengévé keskenyedett.

Jobb kezében a pórázt tartotta, szabad bal kezével, hogy nagyobb nyomatékot adjon a kérdésének, felborzolta a haját. Igen, volt haja, társaival ellentétben nem nyíratta kopaszra. Bár talán jobban tette volna, mert az enyhén dauerolt, előre fésült hajzat úgy nézett ki, mint egy nyolcvanas évekből itt maradt lámpabúra.

Az unatkozó vadállat eközben heves farkcsóválás közepette próbált kierőszo- kolni egy kis birkózást a vászontáskából.

A sikertelen próbálkozás ráncokat rajzolt a homlokára. Nagy, széles, kissé boltíves koponyája tetején a barázda mélyülni látszott. Bár istenként tekintett a gazdájára, és kész volt feltétel nélkül teljesíteni minden akaratát, kölyök lévén hamar elunta magát, és elbizonytalanodott, ha nem kapott határozott utasításokat.

Az ösztönei mélyén igazi modern szabadgondolkodó munkakutya volt: mindig szeretett volna egy kicsivel tovább menni annál, ameddig lehet, de a fenyítést és az éheztetést már nem kockáztathatta. Lojalitása erősebbnek bizonyult annál, hogy adottságait és képességét azok ellenében kamatoztassa, akiknek a jó dolgát köszönhette.

Így hát erősen fejlett rágóizmait átmenetileg sztendbájra állítva nyugton maradt, és egymástól távol ülő, apró, kerek szemeit időnként békésen a gazdájára meresz- tve követte az eseményeket.

Mi van, kiskolbász, némasági fogadalmat tettél, kérdezte a helyzet ura, és az erő, no meg a tudás együttes hatalmának birtokában húzott egyet a kutya bőrpórázán.

Most megmutatta, hogy ő aztán több, mint nem akármí.

Azrael továbbra sem mozdult.

Csak nem fog itt vigéckedni ez a tejfölösszájú, városi ficsúr.

A ficsúr szót a Századostól tanulta. Keveset tanult a Századostól, de ez közte volt.

Lányképű, városi ficsúr. Meglehet, a fiúkat szereti.

A kis köcsög, gondolta sebtiben, és a tenyere azonmód viszketni kezdett, mégse verheti agyon, bárhogy szeretné is, nem kapott utasítást. A kutyát ráereszthetné, nincsenek tanúk, de abból vizsgálat lehet, és kinek kell egy vizsgálat. Meg az állásába is kerülhet.

Szandi.

A vadállat azonnal felrántotta hegyes füleit, és készenléti pózba vágta magát.

Mégse járja, hogy idegenekkel haverkodjon, gondolta a kigyúrt emberfő, amikor látta, hogy a harci eb nagy, nehéz, doboz formájú fejét barátságosan félrefordítva szinte már kokettál a fiúval.

Azrael alig észrevehetően elmosolyodott, Szandi, jóban leszünk, meglátod. És a táska nélkül maradt kezével lassan megtörölte verítéktől fagyos homlokát. Ez volt az első épkezláb mozdulatsor, amióta rázúdult a frász.

Kezdett magához tért, s mialatt jól kinémáskodta magát, szemével fokról fokra modellezte a helyzetet.

Ne haragudjon, eltévedtem.

Ez itt magánterület.

Először jár itt, folytatta Azrael halkán, a gondolataival lassítva a lélegzetét.

Ne mondd, hogy nem tudad.

Nem mondtam semmit.

Visszapofázunk, kérdezte az őr, és bicepszét megtáncoltatta a lustán karjára tekeredő napfényben.

Arra készült, hogy szól a kutyának, de Azrael megelőzte.

Hagyja a kutyát. És olajsíma tónusban, mintha csak titkot osztana meg a másikkal, hozzátette, hogy ő is a kastélyban fog dolgozni.

Legyünk barátok, folytatta Azrael egy ütemmel gyorsabban, mint aki a saját szavába vág, elvégre kollégák leszünk.

És valóban azt gondolta, amit mondott.

Amit nem mondott: vajon miféle hely lehet az, ahol pitbullt eresztenek a gyalogosan érkező, gyanútlan vendégre. Igaz, kölyökkutya, de mégis.

Jobb, ha bele se gondol, és azt gondolta, hogy jobb volna, ha most egyáltalán nem gondolna semmit. És ettől egyszerre abbamaradt az egész gondolás.

A dolgok különös láncolata, amit életnek nevezünk, ezt Azrael homályos bizonyossággal, gyomortájékon érezte, tartogat még itt számára meglepetéseket.

Kollégák leszünk, ismételte a férfi a merevségig egyenes tartást felvéve, mármint maga meg én. Magázni kezdte, nem lehessen tudni, kinek a kije ez a köcsög. A francba. Már bánta, hogy nekirontott.

Méghezé egész nyáron.

Mondta, hogy érti. De nem tudta, mi is az pontosan, amit ért. Elbizonytalanodva ácsorgott, s mint a mesékben szokás mondani, nem tudta, mitévő legyen.

Talán valami rosszat mondtam, kérdezte Azrael, hogy kisegítse.

Ettől még rosszabbul érezte magát. Úgy állt ott a kutya, fiú, önmaga tétova háromszögében, mintha benőtte volna a moha. Hirtelenjében még az sem jutott eszébe, hogy reagáljon a fiú szavaira. Kollégák lesznek. A francba.

Miért pont ma van szolgálatban, ádáz, néma vitát folytatott önmagával, és nehéz lett volna megmondani, melyikük kerekedik felül.

Az eb megsajnálhatta, mert a pórázon ügyesen átugratva gazdája mögé oldalgott, és karakteres, kidomborodó pofáját néhányszor a térdéhez buccantotta.

Akkor mehetünk, kérdezte Azrael, és felvette a vászontáskáját. Ramatyul néz ki, összegezte Szandi kutyával megesett váratlan találkozására látható eredményét.

Mintha kutya szájából húzták volna ki.

Szinte azonnal eszébe jutottak nagyanyja régi szavai, ha nagyritkán gyűrött vagy foltos ingben, piszkos cipőben toppant be hozzá a délutáni ebédekre. Hát most ez is bekövetkezett.

Összefogta a táskát, mert a füle elszakadt, és a hóna alá szorította.

Már várnak.

Már várják. Ez hiányzott. Csak ez a nap érjen véget. Jó, hogy nincs itt a nagyfőnök, gondolta lehangoltan a kastély őrre.

Vince, mert így hívták, adjunk újabb támpontot a megismeréséhez, ha egyáltalán érdemes lesz őt megismerni, a kétségbeeséssel küszködve, szinte szélütötten botorkált előre a kastélyszálló felé vezető, tujákkal szegélyezett hátsó szolgalmi úton. Mögötte a fiú, a fiú mellett a szabadgondolkodó harci kutya, élénk farkcsóválással. Messziről úgy tetszhetett, hogy Azrael a kutya gazdája, és a drabális férfi ott előttük, valami nyakon csípett idegen.

Azt már említettük, hogy Azraelt az isten is csodálkozásra teremtette. Nem baj, hiszen eme tulajdonságát most igazán szabadjára engedhette.

A hektárokból mérhető, hatalmas és nagy gonddal rendben tartott park ősfái közt lépkedve két ellentétes, mégis mélyen összefüggő benyomás kerítette hatalmába. Úgy érezhette, visszafelé tart az időben és a térben, arra indult, ahonnan érkezett vagy érkezhett volna, ha a családja sorsa, érthetőbb szóval a körülményei ezt lehetővé teszik.

Nagyanyja, és az ő fikarcnyi kételkedés nélkül, rajongva hallgatott, messziről felrémlő meséi úsztak a szeme előtt a forró este közeledtével mind súlyosabb, lisztetes párán átizzó sugarak nyalábjában. Dédszülőkről, háborúkról, szenvedélyes szerelmekről és végzetes csalódásokról, mint a régi nagy romantikus családre-gényekben.

Tudata peremén ugyanakkor egy másik, ellenkező irányú benyomást is rögzített. Rögzíteni kellett, mert igazság szerint ez utóbbi dolgozott erősebben az idegeiben. Úgy érezhette, minden egyes lépés távolabb viszi mai énjétől, és átlendíti a képzelet addig zárva tartott, vagy el sem képzelt tartományain, ahol a saját határait és képességeit éppúgy megismerheti, mint a vágy igazi természetét és az ösztönök sötétkamráit.

Ne túlozzunk, idáig azért nem jutott. De juthatott volna, ha a szolgalmi út egy éles jobbkanyar után hirtelen véget nem ér. Vince, az őr, ekkor Maradonától ellesett hanyag mozdulattal a lépcsőre bökött, megérkeztünk.

Mielőtt elindultak volna a hátsó lépcsőn befelé, Azrael még gyorsan a kutya orra elé tartotta a kezét. Az sem mozdult, rövid ideig mintha mérlegelt volna, majd pofázmányát ugyanazzal a buccantással dörgölte hozzá, amely addig csak a gazdájának járt.

Szandi, mondta neki inkább suttogva, mint hangosan, jó kutya.

Ekkor ugatás hallatszott a park feltételezhető másik végéből, mire a harci eb megfeszítette izmos nyakát, és elrohant a hang irányába.

Amikor fél perccel később eltűnt, Azrael a fenyők tűhegyén lassan kihúnyó napot követte tekintetével. Szinte az arcán érezte a távoli fák sötétjébe olvadó álmagtag dombok langy melegét.

Megdörzsölte a szemét.

Még messzebbre szeretett volna látni, a hegyeken és a felhőkön túlra. Vissza oda, ahonnan ma reggel indult. Mint aki tudja, hogy nincs szebb az út előtti pillanatnál.

DAMIR ŽIŽIĆ